

Falling

zuhanok beléd

INTO

You

fine
selection

JASINDA WILDER

JASINDA WILDER

Falling
zuhanok beléd
INTO You

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ez a könyv mindenkinek szól, aki valaha is elveszített valakit,
akit szeretett; aki sírva ébredt, és ugyanígy feküdt le;
és aki megtanulta, hogy teljesen rendjén való,
ha valaki nincs rendben.*

*Az életben maradáshoz nem kell erő, csak az,
hogy nap mint nap levegőt vegyünk.*

*Erő ahhoz kell,
hogy megtanuljunk együtt élni a fájdalommal.*

Nell

1. fejezet

Együtt lógunk vagy együtt járunk?

SZEPTEMBER

NEM MINDIG COLTON CALLOWAYBE VOLTAM SZERELMES. Először az öcsését, Kyle-t szerettem.

Kyle volt az első igaz szerelmem, az első mindenféle értelemben.

Callowayék mellett nőttem fel. Kyle-lal majdnem egyidősek voltunk, ugyanabban a kórházban születtünk, egymástól kétszobányira, és két nap különbséggel. Legnagyobb bosszúságomra Kyle volt az idősebb. Csak két nappal, de ez elég volt, hogy fejébe szálljon a dicsőség, és könnyörtelenül ugrasson miatta. Kisbabaként az ő házukban, egy járókában játszottunk. Megosztottunk az építőkockákon meg a babákon (hároméves korunkig Kyle ugyanúgy játszott babákkal is, mint én, ami miatt aztán én ugrattam könnyörtelenül őt). Együtt tanultunk biciklizni; az én papám tanított mindkettőnket, mivel Mr. Calloway kongresszusi képviselő lévén sokat volt távol.

A legjobb barátok voltunk, mielőtt bármi más lett volna köztünk. Azt hiszem, mindenki azt feltételezte, hogy végül egy pár lesz belőlünk.

Nem kifejezetten elrendezték, csak... feltételezték. Az ő apja a feltörekvő kongresszusi képviselő; az én apám a vezérigazgató, a szuper sikeres üzletember. Az ő gyönyörű és tökéletes gyerekeik egy pár lesznek? Hát persze. Tudom, hogy ez nagyképűen hangzik, de egyszerűen ez az igazság. Nyilván nem vagyok tökéletes. Vannak hibáim. Eléggé széles a csípőm a magasságomhoz képest, és a mellem túl nagy az alkatomhoz, de kit érdekel? Tudom, hogy nézek ki, de esküszöm, nem vagyok miatta beképzelt.

Tizedikes korunkig nem is voltunk tisztában ezekkel az elvárásokkal. Addig barátok voltunk, a legjobb barátok, de *csak* barátok. Én sosem voltam fiúzos típus. Először is az én konzervatív apám nem is engedte volna, és tizenhat éves koromig úgysem randizhattam. És aztán, az „édes tizenhat éves” születésnapom után egy héttel Jason Dorsey randira hívott. Jason volt a második helyezett Kyle után a tökéletességi versenyben. Ő szőke volt, míg Kyle hollófekete, izmos, testépítő alkat Kyle karcsú, nagymacsákára emlékeztető kecsessége mellett, és Jason nem volt annyira eszes, sem elbűvölő, mint Kyle, de lehet, hogy csak elfogult voltam.

Egy percig sem haboztam, amikor Jason megkérdezte, meghívhat-e vacsorára. Azt gondoltam, naná! Nagyjából minden lány az iskolában arról ábrándozott, hogy Jason vagy Kyle randira hívja őket, én pedig Kyle legjobb barátja voltam, és randira készültem Jasonnel. A szekrényemnél tette fel a nagy kérdést, ami mindig forgalmas hely volt, úgyhogy mindenki tudott róla. Mindenki szemtanúja volt, és meg kell, hogy mondjam, nagyon féltékenyek voltak.

Kyle-lal a feltuningolt Camarójánál találkoztam a hatodik óra után, mint mindig, és csikorgó gumikkal indultunk el. Kyle szeretett

úgy hajtani, mintha autós üldözésben venne részt, de jól vezetett, úgyhogy sosem féltém mellette. A papája gondoskodott arról, hogy Kyle egy valódi FBI-ügynöktől kapjon leckéket defenzív vezetésből, úgyhogy le tudta hagyni a legtöbb helyi zsarut.

– Képzeld csak – mondtam izgatottan, amint Kyle szélesen driftelt balra, a hazafelé vezető földútra kanyarodva. Fél szemöldökét felvonva kérdően nézett rám, úgyhogy megragadtam a bicepszét, és izgatottan sikkantottam: – Jason Dorsey randira hívott! Elvisz vacsorázni ma este!

Kyle majdnem lehajtott az útról. Beletaposott a fékbe, amitől az autó oldalra farolt a földúton. Felém fordult, egyik karját a bőrülésem támláján nyugtatva, és izzó tekintettel kérdezte:

– Mit mondtál? – Dühösnek tűnt, ami megzavart. – Mert megesküdtem volna, hogy azt mondog, Jason randira hívott.

Haragjától és tekintetétől elakadt a lélegzetem.

– Én... randira hívott? – Ijedt és zavarodott válaszom inkább kérdésnek hangzott. – Értem... értem jön hétre. A Brann'sba megyünk. De miért viselkedsz ilyen furán?

– Hogy miért...? – Kyle félbehagyta a mondandóját, és összeszorította az állkapcsát. Aztán megdörgölte a kezével az arcát. – Nell, nem randizhatsz Jasonnel.

– Miért nem?

Most, hogy túl voltam a megdöbbenésen Kyle hirtelen haragja miatt, megbántott voltam, minden eddiginél zavarodottabb, és kezdtem méregbe gurulni.

– Jason helyes és jó fej. Ő a legjobb barátod, akkor mi a baj vele? Úgy örülök neki, Kyle! Vagy legalábbis örültem. Még sosem hívott randira senki, és most, hogy már betöltöttem a tizenhatot, végre megengedik, hogy randizzak, te meg dühös vagy. Nem értem. Inkább velem kellene örülnöd.

Kyle arca összerándult, és néztem, amint vagy fél tucat érzelem hullámzik át csinos vonásain. Kinyitotta a száját, aztán újból becsukta. Végül elmorzsolt egy káromkodást, kicsapta a kocsiját, kiugrott a Camaróból, és elcsörtetett Mr. Ennis gabonaföldjén át.

Nem tudtam, mit tegyek. Egyre jobban összezavarodtam. Mielőtt Kyle elviharzott volna, úgy tűnt, mintha féltékeny lenne. Lehetséges, hogy féltékeny? Akkor miért nem hívott ő randira? Kibontottam a lófarkamat, aztán újra összefogtam. Az agyamban olyan gyorsan forogtak a kerekek, hogy alig jutottam lélegzethez.

Kyle? Mindent együtt csináltunk. Mindent. Mindennap együtt ebédeltünk. Túráltunk és piknikeztünk, hosszú biciklitúrákat tettünk, amelyek fagyzással végződtek a Dairy Queenben. Kislisszantunk a papája havi politikai estéyleiről, s az elcsent bort iszogattuk a házunk mögötti mólón. Egyszer még be is csíptünk, és pucéran fürödtünk egyet.

Emlékeztem rá, ahogy Kyle elfordulva letolta a boxeralsóját, én pedig valami fura bizsergést éreztem a gyomromban, amikor megláttam a meztelen hátsóját. Spicces állapotomnak tulajdonítottam ezt az érzést. Természetesen én is levetkőztem, és ahogy Kyle tekintete a testemre siklott, attól még erősebben éreztem azt a bizsergést. Ott és akkor rákiabáltam, hogy ne bámuljon úgy, mire elfordult. Derékig erő vízben volt, de most nem vagyok benne biztos, nem a teste válszát rejtegette-e, amikor meztelenül látott engem. Gondosan ügyelt rá, hogy elég távol maradjon tőlem úszás közben, pedig normális körülmények között nagyon gyakran megérintettük egymást, összeöleleztünk, hancúroztunk, csikicsatákat rendeztünk, amelyekben mindig Kyle nyert.

Hirtelen kezdtem mindent más szemmel látni.

Kyle? Ő a legjobb barátom. Voltak barátnőim is, nyilván. Jill, Becca meg én együtt jártunk manikűr-pedikűrre minden héten, és utána elmentünk egy tejturmixra a Big Boyhoz.

De ha valami felzaklatott, vagy elegendem volt, amikor összevesztem a szüleimmel, vagy rossz jegyet kaptam, vagy *bármi* bajom volt, mindig Kyle-hoz mentem. Leültünk a mólónkon, vagy az övékén, és ő addig beszélt, amíg elmúlt a rosszkedvem. Megölelt, és addig nem engedett el, amíg jobban nem éreztem magam. Milliószer elaludtam vele a mólón, vagy filmnézés közben a heverőjén. A heverőjén, az ölében. A mellkasának támaszkodva, miközben a karjával átölelt.

Ez nem épp a legjobb barátira jellemző szeretet, igaz? Viszont sosem csókolóztunk, és nem is fogtuk úgy egymás kezét, mint akik együtt járnak. És ha bárki rákérdezett – ami gyakran megesett –, mindig azt mondtuk, *nem, nem járunk együtt, csak a legjobb barátok vagyunk.*

Lehet, hogy több volt köztünk?

Te jó ég, micsoda zűrzavar!

Kiszálltam a kocsiból, és Kyle után indultam. Már rég eltűnt a szemem elől, de tudtam, hova tart. Volt egy hely a hegygerincen, Mr. Ennis gabonatáblájának túlsó felén, ahol sokat lógtunk. Onnan látni lehetett a városunkat, meg a patak ezüst szalagját és az erdő sötét foltját.

Kyle a hegygerincet megkoronázó hatalmas, villámsújtott fenyő derekán ült. Úgy húsz láb magasan volt egy hosszú, vastag ága, ahová könnyen fel lehetett mászni. Gyakran üldögéltünk ott együtt, az ő háta a fatörzsnek vetve, az enyém meg az ő mellkasának. Odaálltam a Kyle alatt lévő ágra, és vártam. Ő a lábával körbefogta az ágat, lenyúlt, és felemelt, akár egy játék babát, aztán leülített maga elé. A testhelyzet hirtelen új jelentést nyert. Éreztem, ahogy a szíve a

mellében kalapált. Zihálva lélegzett, és izzadságszaga volt. Biztosan végig rohant fel a hegyre.

Hátrahajtottam fejemet a vállára, és ránéztem. Élesen metszett, szép arca a késő délutáni nap arany sugarában fürdött. Összevonta a szemöldökét, és erősen összeszorította az állkapcsát. Még mindig haragudott.

– Kyle... mondj valamit. Én nem...

– Mit nem? Nem érted? De igen, érted.

Rám pillantott, aztán behunyta a szemét, és elfordította a fejét. Mintha fájdalmas lett volna rám néznie.

– A legjobb barátok vagyunk, Kyle. Ha te valami többet is érzel, mondd meg.

– Hogy mit érzek? – Fejét a fatörzsnek támasztotta. – Nem tudom, Nell. Én... igen, a legjobb barátok vagyunk... jobb híján, azt hiszem. Úgy értem, együtt nőttünk fel, nem igaz? Rengeteg időt töltünk együtt, és mindig azt mondjuk mindenkinek, hogy csak ennyi az egész, de...

– De mi?

Éreztem, ahogy a szívem kalapál a mellkasomban. Ez mindent megváltoztathat.

Egy vörösseszőke hajfürtömet az ujjai közé fogta, és csavargatni kezdte.

– Mi volna, ha több lenne köztünk?

– Több? Úgy érted, *mi ketten?*

– Miért ne?

Hirtelen elöntött a harag.

– Miért ne? Komolyan, Kyle? Ezt tudod erre válaszolni?

Előbbre csúsztam az ágon, átlendítettem rajta a lábamat, és leereszkedtem az eggyel alatta lévőre.

Pillanatok alatt lent voltam a fáról, és a gabonaföldön keresztül hazafelé rohantam. Hallottam magam mögött Kyle-t, amint kiabál, hogy várjam meg, de nem vártam. Csak egy mérföldnyire volt a házunk, úgyhogy rohantam. Olyan erővel vágtam ki a bejárati ajtót, hogy az egész ház beleremegett, a mamám pedig ijedtében elejtett egy poharat. Hallottam, amint a pohár szétcsattan a padlón, hallottam a mamám elfojtott káromkodását is, aztán becsaptam magam mögött a szobám ajtaját, és zokogva az ágyra roskadtam. Eddig tartottam magam, de a szobám menedékében szabad folyást engedhettem érzéseimnek.

– Nell, mi a baj, édesem? – kérdezte a mamám az ajtó túoldalán kedves, aggódó hangon.

– Nem... nem akarok beszélni róla.

– Nell, ne fojtsd magadba! Mondd el nekem!

– Nem!

Meghallottam Kyle mély, férfias hangját is, aztán ismét megszólalt a mamám.

– Nell? Kyle van itt.

– Nem akarom látni. Küldd el!

Hallottam, ahogy a mamám megígérte Kyle-nak, hogy beszélni fog velem, és megnyugtatta, hogy minden rendben lesz. De nem lesz. Hogy miért sírtam annyira, nem tudtam biztosan. Vagy száz különböző érzés kavargott bennem.

Örültem neki, hogy randizom Jasonnel. Vagy legalábbis *korábban* örültem neki. Próbáltam elképzelni Jason kezét a kezemben, karját a derekam körül. Próbáltam elképzelni, amint megcsókolom. Összerázkódtam, és szinte hányingerrel löktem el magamtól a képet. Akkor miért voltam korábban olyan boldog? Csak azért, mert randira hívott egy helyes fiú? Lehet. Végül is köztudomású volt, hogy Nell

Hawthorne mindenki számára érinthetetlen. Korábban is hívtak már randira, tavaly, tizenöt éves koromban, az öregdiákból körül. Aaron Swarnicki volt az. Elég helyes, de unalmas fiú. A papám kiakadt, és megtiltotta, hogy randizzak vele. Elmehettem az öregdiákbálra, de ez volt minden. Valahogy kimondatlanul, de mindenki számára jól érthetően elterjedt, hogy: *Nell elérhetetlen*. Ezután senki sem hívott már randizni. A papám elég befolyásos ember volt a városunkban. Csak Kyle papája számított még nála is befolyásosabbnak, mivel ő kongresszusi képviselő volt. A papámé volt több bevásárlóközpont a városban, és még néhány a környező államokban. Tagja volt a városi tanácsnak, hallgatott rá a polgármester és az állam kormányzója is. Mr. Callowayen keresztül eljutott az országos politika szereplőihöz is. Mindez azt jelentette, hogy senki nem akarta magára haragítani Jim Hawthorne-t. Ez az egész nagyon furcsa volt, ahogy most végiggondoltam. Talán a papám mondott valamit annak a fiúnak, aki randira hívott.

A gondolataim visszakanyarodtak Kyle-hoz. Váratlan, túlzó reakciójához, amit Jason randiajánlata váltott ki belőle. Tekintetéhez, ahogy a fán rám nézett.

Saját reakciómhoz az ő „miért ne” megjegyzésére.

„Miért ne?” Ez volt minden, ami telt tőle? Ismét elöntött a düh, és nem voltam képes tenni ellene, hiába tudtam, hogy semmi értelme. Nem akartam, hogy csak azért akarjon velem járni, mert *miért ne*. Azt akartam, hogy ez a dolog jelentsen valamit.

Próbáltam elképzelni, milyen lenne Kyle-lal, ha *több* volna köztünk, bármit jelentsen is ez. Könnyűszerrel el tudtam képzelni összekulcsolódott ujjainkat. Gyertyafényes vacsorákat. Az arcomat a mellkasán, amint az ajka az enyémhez közelít, miközben a hátunk mögött lemegy a nap...

Igyekeztem meggyőzni magam, hogy ne legyek ennyire érzélgős. De... nem tudtam elhessegetni a képet. Szinte éreztem Kyle karját a hátamon, kezét, amint átfogja a derekam, veszélyesen közel a fenekemhez. Éreztem a titkos borzongást a vágytól, hogy egy kicsit lejjebb csússzon a keze. Szinte éreztem ajka meleg, puha, nedves érintését az ajkamon...

Elpirultam, és összerándultam az ágyamon. A hátamra fordulva megtöröltem az arcom.

Mi a baj velem? Hirtelen Kyle-ról kezdek fantáziálni?

Muszáj elmennem itthonról. Futnom kell. Kibújtam az iskolai ruhámból, futósortot vettem, sportmelltartót, atlétatrikót, zoknit és a Nike-t, aztán felkaptam az iPodomat. A futás általában kiszellőztette a fejemet, és abban a pillanatban éppen arra volt szükségem.

Bedugtam a fülembe a fülhallgatót, amint lementem a lépcsőn, és kiviharzottam a bejárati ajtón, úgy téve, mintha nem hallanám, hogy a mamám szólít. Feltettem a futáshoz való zeneválogatásomat, az összes buta, üres, vidám popszámot, amit az agyam leghátsó szögletébe üzhetek, hogy csak a futásra koncentráljak. Csináltam néhány nyújtó gyakorlatot, aztán elindultam szokásos öt mérföldes körömrre.

Elhaladtam Kyle-ék kocsibehajtója előtt, és némán átkoztam magam, amiért ilyen meggondolatlan voltam. Kyle már várt rám, ugyancsak bedugott füllel, meztelen felsőtesttel, sportnadrágban. Vagy ezerszer láttam már így, amint formás hasfalán megfeszültek az izmok, és a hasán egy csíkban futott le a sötét szőrzet, amely eltűnt a sortjában. Ezúttal azonban nagyot kellett nyelnem a látványtól. Tudtam én, hogy Kyle *dögös*. Ezt mindig is tudtam róla, és nagyon is tetszett. Végül is egy normális, hormonokkal teli tizenhat éves lány voltam, aki nagyra értékelt egy szexis férfitestet. Csak éppen sosem gondoltam Kyle-ra *ilyen* módon. A vágy tárgyaként.

De nem lassítottam, és ő felvette mellettem a tempót, léptünk természetesen módon igazodott egymáshoz. Még kétütemű ki- és belégzésünk is azonnal szinkronba került.

Nem beszélgettünk, még csak nem is néztünk egymásra. Csak futottunk. Egy mérföld, aztán a második, aztán mindketten fáradni kezdtünk. Gyorsítottam a tempón, és ő követett. Még jobban gyorsítottunk, aztán túljutottunk a holtponton. Elszárguldottunk a göcsörtös fatörzs mellett, amelyik a harmadik mérföldet jelezte; most már zihálva lélegeztünk, és szakadt rólunk a veríték. Tekintetemet az útra szegeztem, kiürítettem az elmémet, csak Lady Gaga szólt a háttérben. Fuss, fuss, fuss, lélegezz és koncentrálj, mozgasd a karod! Ne nézz Kyle-ra! Ne nézz a meztelen mellkasán csillogó izzadságra, ne nézd, ahogy egy izzadságcsepp megkerüli az egyik mellbimbóját, és legördül domború mellkasáról! Ne képzeld el, amint lenyalod azt a cseppet, amikor eléri a kockahasát!

A franca! Honnan vettem ezt a képet? Hogy megnyaljam őt? *Szedd össze magad, Nell! Szedd össze magad, a franca!* Az önostorozás nem segített. A kép most már beleégett az agyamba. Kyle a hátán fekszik egy réten. Izzadság gördül végig bronzbarna testén, a haja kócos és nyirkos. Arcomat a mellkasához közelítem, ajkamat a szegycsontjához szorítom, aztán lenyalom a sós folyadék egy csillogó cseppjét.

Ó, te jó ég, te jó ég... *szent isten!* Ez súlyos. Ezek nem helyes gondolatok. Nem ártatlan gondolatok. Nem a legjobb baráthoz illőek. Én szűz voltam. Sosem nyalogattam senkit. Még csak nem is csókolóztam soha. Igaz, néztem pár forró felnőtt filmet Jill-lel meg Beccával, és titokban állandóan a *True Blood*ot bámultuk. Úgyhogy... tudtuk, hogy mennek a dolgok, és nekem is megvoltak a magam kislányos ábrándozásai. De... *Kyle?*

Sookie és Eric voltak a kedvenceim. Nyilván. Csakhogy Kyle inkább Billre hasonlított...

Ismét visszazökkentem a jelenbe. Kyle pár lépéssel mögöttem volt, én pedig teljes erővel futottam, vadul lóbálva a karomat. Még jobban belehúztam, gyorsabban futottam, elnyomva a képzelgéseket és ezt a hirtelen támadt nevetséges vágyat a legjobb barátom iránt. Csak futottam. A lábam szinte kocsonyássá vált, ziháló lélegzetem égette a tüdőm, elhomályosult a látásom, már csak a kétségbeesés hajtott előre, ahogy oxigén után kapkodva, zavarodottan rohantam.

Kyle beúszott a látózögembe; utolért, aztán a kondíciójának köszönhetően le is hagyott, messzire elhúzott tőlem. Én nem is remélhettem, hogy valaha olyan gyorsan fogok futni, mint Kyle, aki már tizenhat évesen az állami futballválogatott sztárja, akit már kiszemeltek az alabamai egyetem csapatába.

Botladoztam, lassítottam, aztán megálltam, és zihálva négykézlábra ereszkedtem. Kyle jó pár méternyire előttem ugyanezt csinálta. Egy hegy gerincén jártunk, tőlünk balra volt az erdő, a házunk pár mérföldnyire mögöttünk, a hegyorom a fánkkal tőlünk jobbra látszott a távolban. Vadvirágok ringatóztak az enyhe szellőben, amely jólesően hűsítette a kora szeptemberi este melegét. Felálltam, és kényszerítettem magam, hogy körbe-körbe járjak egy kicsit, aztán elfeledkezve magamról levettem az atlétámat, és megtöröltem vele az arcomat.

Megint megálltam, lehajtott fejjel próbáltam lecsendesíteni a lélegzetemet, aztán hátrahajtottam a fejem, és a trikót a szememre borítottam, hogy felitassam a csípős izzadságot a homlokomról.

– Nyújtanod kellene – mormolta Kyle alig pár centire mögöttem.

Megriadtam a váratlan hangtól, Kyle hirtelen közelségétől. A szívem újra zakatolni kezdett, ezúttal inkább az idegességtől, mint a

megterheléstől. Ami ostobaság volt. Ez itt Kyle. Mindent tud rólam. Látott már meztelenül.

Ami az adott pillanatban a lehető legrosszabb gondolat volt. Lehúztam a trikót a szememről, és láttam, amint komoly, de megfjejtetlen arckifejezéssel bámul. Szaggatottan lélegzett, és tudtam, ha nem vigyázok, még képes leszek meggyőzni magamat, hogy ez a zihálás nem csak a futásnak köszönhető.

Megnyaltam a számat, és a tekintete követte a nyelvem útját. Súlyos. Ez súlyos.

– Kyle... – kezdtem, aztán rájöttem, nem tudom, mit akarok mondani.

– Nell.

A hangja nyugodt, magabiztos volt. Nem érződött rajta semmi. De a szeme... a tekintete elárulta.

Elfordult, zárt lábbal előrehajolt, nyújtani kezdett. Megtört a pillanat. Én is elfordultam, és nyújtani kezdtem. Amikor mindketten végeztünk, leültünk a fűbe, és én tudtam, hogy nem halogathatjuk tovább a beszélgetést. Hogy álcázzam az idegességemet, kibontottam a lófarkamat, és szétráztam a hajamat.

Kyle mély lélegzetet vett, és idegesen nézett rám. Aztán szorosan behunyta a szemét.

– Nell, figyelj! Amikor azt mondtam, „miért ne”, az... az ostobaság volt. Nem azt akartam mondani. Sajnálom. Tudom, hogyan hangozhatott neked. Csak annyira zaklatott voltam, és zavarodott...

– Zavarodott?

– Igen, zavarodott! – felelte Kyle szinte kiabálva. – Ez az egész dolog ma köztünk, ez... összezavart. Amikor azt mondtad, hogy Jason randira hívott, én egyszerűen... olyan volt, mintha az agyamban...

elpattant volna valami. Elképzelvek vele, amint esetleg csókolóztok, és én... nem... Egyszerűen nem bírtam.

Megdörgölte az arcát, aztán hanyatt dőlt a földre, és felbámult a fehér felhőfoslányokkal tarkított kék égre, amelyeket itt-ott narancs-sárgára festett a lemenő nap.

– Tudom, hogy ez hogy fog hangzani, de... amikor elképzelvek Jason karját körülöttem, az ajkát, amint hozzád ér... nem bírtam ki. Arra gondoltam: „A pokolba, nem! Nell az enyém!” Akkor futottam el. Nem tudtam, miért érzek így hirtelen. Még mindig... nem tudom, honnan ered ez az egész.

– Én sem. Igaz, meglepett a reakciód, de aztán otthon elgondolkodtam rajta, hogy milyen lenne Jasonnel járni, és... nem állt össze. Nem tudtam elképzelni.

– Szóval még mindig akarsz vele randizni?

Elgondolkodtam.

– Nem tudom. Azt hiszem, nem.

Kyle rám pillantott, aztán elővette az iPhone-ját, amelyből a fülhallgató lógott.

– Ő tudja?

Hirtelen elakadt a lélegzetem. Nem hívtam fel, hogy lemondjam.

– A fenébe, nem tudja.

Kyle elvigyorodott.

– Akkor jobb lesz, ha felhívod, nem? Csodálkozhat, hogy hol vagy, azt hiszem.

Rápillantottam az iPodomra. 6:54 volt.

– Kölcsönadod a telefonodat?

Kirántotta a telefonból a fülhallgatót, megkereste Jason számát, aztán odaadta a készüléket. Lenyomtam a hívás gombot, és a fülemhez

szorítottam a telefont, amelynek a tokja még mindig nyirkos és meleg volt Kyle kezétől.

Jason vidám hangon szólt bele a telefonba:

– Szia, Kyle, haver! Mizu?

Tétovázva vettem egy mély lélegzetet.

– Jason, valójában én vagyok, Nell. Kyle készülékéről hívlak, mert... elhagytam a sajátomat.

– Elhagytad? Hol vagy? Én épp most kanyarodom be a kocsfelhajtótokra.

Barátságos, izgatott hangjába némi zavarodottság vegyült.

– Figyelj, sajnálom, de nem tudok randizni veled.

Hosszú szünet támadt.

– Ó, értem – szólalt meg csüggedt hangon, és szinte láttam magam előtt csalódott arcát. – De minden rendben? Úgy értem...

– Csak... azt hiszem, túl hirtelen mondtam igent, Jason. Sajnálom, de azt hiszem, nem... nem működne a dolog.

– Szóval nem csak elhalasztani akarsz, ugye?

A megfogalmazás kérdésre utalt, de valójában kijelentésnek hangzott. Feszült, színtelen volt a hangja.

– Nem. Sajnálom.

– Minden rendben, azt hiszem. – Erőltetetten felnevetett. – A francba, nem igaz. Nincs rendben. Ez olyan gáz, Nell. Annyira örültem!

– Nagyon, *nagyon* sajnálom, Jason. Csak most jöttem rá, miután igazán elgondolkodtam a dolgokon... Szóval, nagyon jólesett, és én is örültem, amikor randira hívtál, de...

– Kyle miatt van, igaz? Vele vagy, az ő telefonjáról hívsz, úgyhogy *persze* hogy róla van szó.

– Jason, ez nem... úgy értem, igen, most éppen vele vagyok, de...

– Semmi baj. Értem. Azt hiszem, mindnyájan számítottunk erre, úgyhogy nem kellene meglepődnöm. Csak jó lett volna, ha előbb szólsz.

– Sajnálom, Jason. Nem tudom, mi mást mondjak még.

– Nem kell semmit mondanod. Nincs semmi baj. Épp csak... mindegy. Találkozunk hétfőn a kémiaórán.

Már éppen letette volna, amikor ihletett gondolatom támadt.

– Jason, várj!

– Mi van? – kérdezte fakó, élettelen hangon.

– Talán nem kellene megmondanom, de Becca hetedikes korunk óta odavan érted. Ő garantáltan elmenne veled randira.

– Becca? – Hallottam a hangján, hogy mérlegeli az ötletet. – Nem lenne az kicsit fura? Végül is mit mondanék neki? Azt gondolná, hogy ő csak a második választásom volna, vagy ilyesmi. Ami, persze, tulajdonképpen igaz is, de nem úgy, érted?

Ezen egy kicsit elgondolkodtam.

– Egyszerűen mondd meg neki az igazat! Hogy én az utolsó pillanatban visszatáncoltam. Te pedig már lefoglaltad az asztalt, és én úgy gondoltam, ő talán szívesen elmenne veled helyettem.

– Gondolod, hogy ez beválik? Tényleg? – A hangja megint élénknek és izgatottnak tűnt. – Becca nagyon dögös.

– Biztosan beválik. Csak hívd fel!

Megadtam neki Becca számát, ő pedig megismételte.

– Köszönöm... tényleg. De Nell. Ha legközelebb össze akarod törni egy srác szívét, kicsit több időt adj neki, rendben?

– Ne légy nevetséges, Jason. Nem törtem össze a szíved. Még csak nem is randiztunk. De *tényleg* sajnálom, hogy így felültettelek.

– Semmi gond. Különben is, talán lesz valami Becca meg köztem. Ő majdnem olyan jó nő, mint te. Várj, a francba, ez nem jött ki valami

jól. Ne mondd meg Beccának, hogy ezt mondtam! Ti ketten, csajok, egyformán jó nők vagytok, én csak...

Nem tudtam visszafojtani a nevetésemet.

– Jason! Fogd be! Hívd fel Beccát!

Lenyomtam a „vége” gombot, és visszaadtam Kyle-nak a telefont.

Ő elképedve meredt rám.

– Ezt ügyesen elintézted, Nell, azt meg kell hagyni.

Kérdőn nézett rám.

– Becca tényleg odavan érte?

Ismét elfogott a nevetés.

– De mennyire! Örülten szerelmes Jason Dorsey-be, hát, én azt mondtam neki, hetedik óta, de valójában még régebben. Sokkal régebben. Úgy... negyedikes korunk óta. Még egy ok, amiért nem lett volna szabad igent mondanom. Csak éppen... annyira örültem, Kyle. Nagy dolog, ha az embert helyes srácok randira hívják, és te meg Jason vagytok a két leghelyesebb srác az egész iskolában.

Kyle csibészesen rám vigyorgott.

– Szerinted helyes vagytok?

Ó, egek! Te jó ég! Ebből baj lesz.

Nem tudtam a szemébe nézni. Hirtelen nagyon, *nagyon* érdekesnek találtam a füvet.

– Tudod, hogy dögös vagy, Kyle Calloway, úgyhogy ne akarj dicséretet kicsikarni belőlem! – próbálkoztam a flörtölős, tréfálkozó hanggal, azt remélve, ezzel elterelem a figyelmét arról, hogy vérvörösre pirultam a fejem búbjától a dekoltázsomig.

De nem vált be.

– Vörös vagy, mint a rák, Nell – szólalt meg. A hangja túl közel volt hozzám. Éreztem forró leheletét a nyakamon.

Mi ez az egész? Mit művel?

Felpillantottam, és Kyle szeme csak pár centire volt az enyémtől. Az oldalán feküdt, és felém nyújtotta a kezét. Egyszerre elakadt a lélegzetem. A fülem mögé simította a hajam, és én nem voltam képes másra figyelni, mint gyönyörűen formált testére, tüzes tekintetére, a kezére a hajamon, az ajkára, amely olyan közel volt hozzám, és a nyelve hegyére, amint végighúzta az alsó ajkán. Kyle hirtelen valaki más lett. Nem az a kisiú volt már, akivel felnőttem, hanem egy fiatalember az ő vonásaival, szemével, erős állával, de egy felnőtt átható, szinte mohó pillantásával.

Nem ismertem ezt a Kyle-t, de tetszett nekem. Meg akartam ismerni.

Mintha áram futott volna át rajtam. A szemem becsukódott, és a döbbenettől elállt a lélegzetem, amint Kyle a száját az enyémre szorította. Forróság áradt el bennem, és teljesen elgyengültem, aztán a meglepődést lassan csodálkozás, majd öröm váltotta fel.

Kyle *megcsókolt*. Ó, te jó ég, te jó ég... *te jó isten!* Tetszett, *nagyon-nagyon*. Az első csókom.

Nem kaptam levegőt, mozdulni sem tudtam a hihetetlen érzéstől, amint az ajka az ajkamhoz ért. Ismeretlen, de tökéletes érintés volt, kutató, tétova. Elhúzódott tőlem, amitől még inkább elállt a lélegzetem, gyászolva a csók hiányát.

– Nell? Én... te?

Úgy tűnt, nem biztos magában, sem a csókban.

Rámosolyogtam. Még mindig olyan közel voltunk egymáshoz, hogy éreztem, amint mosolyra húzódó ajkam az övéhez ér. A kezem az ölemből a karjára vándorolt, aztán az arcára. Ujjaim szétterültek a füle körül, tenyerem az arcára simult. Megkönnyebbülten felsóhajtott, és ezúttal viszonztam a csókját. Közelebb hajoltam, az ajkam együtt mozgott az övével. Megint nehezen lélegeztem az ámulattól.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Vagy ezer kérdés lelt most válaszra, amely a filmekben látott csók-jelenetek során ötlött fel bennem. Mit csinál az ember az orrával? Mi-féle orr? Csak az ajkát éreztem az ajkamon, kissé elfordulva. A kezek? Úgy tűnt, tudják maguktól, hol a helyük. Az arcán, a nyakszirtjén, a karján. És tudtam lélegezni csókolózás közben. Nyilván. Amikor fiatalabb voltam, azon tűnődtem, ilyenkor vissza kell-e tartanom a lélegzetemet. Most boldogan jöttem rá, hogy egy örökkévalóságig tudnám csókolni Kyle-t. Sosem kellene szünetet tartani, hogy levegőt vegyek. Nem is akartam volna.

Nem tudtam, mennyi idő telt el, amíg ott csókolóztunk a fűben. Nem is törődtem vele. Nem számított semmi, csak a gyönyörűség, amit Kyle miatt éreztem, az első csókunk miatt, amiatt, hogy smároltam a legjobb barátommal, az egyetlen sráccal, aki valaha is igazán érdekelt.

Nemcsak hogy teljesen természetes volt, de el sem tudtam volna képzelni, hogy mindez valahogy máshogy történik, és nem is értetem, miért nem történt meg már korábban.

Aztán hirtelen a fűben feküdtem, az összenyomott fűszálak meztelen hátamat csiklandozták a sportmelltartóm pántja alatt. Kyle fölöttem volt, részben rám támaszkodott, részben a karjára. A tenyerét letámasztotta az arcom mellett a fűbe, én pedig az egyik kezemet a karjára fontam, a másikat a nyakszirtjére, hogy ne húzódjon el tőlem, ne hagyja abba a csókot.

Hirtelen sok mindent megértettem.

Megértettem a csókban rejlő veszélyeket. A forróságot, az erőt és a villámlást. Valami kemény nyomódott a csípőmnek, és egy forró pillanat alatt tudtam, mi az. A csók abbamaradt, Kyle megmoccant, hátrahúzta a csípőjét. Pillantása végigsöpört a testemen, én pedig elpirultam a figyelmétől, meg attól, hogy tudtam, mit éreztem az előbb.